

Η Ελλάδα διάγει το δεύτερο χειμώνα της Κατοχής. Έχει ήδη γνωρίσει το ζόφο του προηγούμενου έτους, θρηνώ ντας δεκάδες χιλιάδες νεκρών από τον Μεγάλο Λιμό. Πείνα, μαύρη αγορά, εκτελεστικά αποσπάσματα και δωσίλογοι αποτελούν τα στοιχεία της καθημερινότητας στην Γερμανοκρατούμενη μαρτυρική Αθήνα στα τέλη του Φλεβάρη του '43.

Τότε, στις 27/2ου, πεθαίνει, στα 84 του, ο Κωστής Παλαμάς. Ο Γιώργος Θεοτοκάς θα σημειώσει στα περίφημα Τετράδια ημερολογίου: «
Νόμιζε κανείς πως έβλεπε μπροστά του πεθαμένον μισόν αιώνα ελληνικής ζωής».

Ο Mark Mazower, στην «Ελλάδα του Χίτλερ» μας λέγει πως παρόλο που δεν είχε γίνει δημόσια αναγγελία, παρά μόνον ένα σημείωμα είχε αναρτηθεί στο βιβλιοπωλείο του Ελευθερουδάκη, την επομένη μέρα, συγκεντρώθηκε ένα τεράστιο πλήθος στο πρώτο νεκροταφείο. Όταν ο αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός ολοκλήρωσε ένα σύντομο πατριωτικό αποχαιρετιστήριο λόγο, ήρθε η σειρά του Άγγελου Σικελιανού.

«Χλωμός, σχεδόν σαν δαιμονισμένος» σηκώθηκε και έβγαλε από τα μύχια της ψυχής του το:

*«Ηχήστε οι σάλπιγγες... Καμπάνες βροντερές,
δονήστε σύγκορμη τη χώρα πέρα ως πέρα...
Βογκήστε τύμπανα πολέμου... Οι φοβερές
σημαίες, ξεδιπλωθείτε στον αέρα!»*

Ο παριστάμενος Κώστας Καζαντζής κατέγραψε: *«Ακούγοντας τον Σικελιανό να απαγγέλλει γεμάτος συγκίνηση, με τη βροντώδη φωνή του, με το γνωστό ρητορικό και ρωμαλέο ύφος του, την ώρα εκείνη που ήτανε, ασφαλώς, η κορυφαία της ζωής του, ένιωσα σε μια στιγμή πως δεν πατάω στη γη! Είναι απίστευτο, μα πέρα για πέρα αληθινό».*

Και τότε πήρε μπροστά το πλήθος. Στην αρχή διστακτικά, αργότερα βροντερά όταν ακούστηκαν οι στίχοι του Εθνικού Ύμνου, απ' όλη εκείνη τη συγκεντρωμένη λαϊκή μάζα. Η σύζυγος του Σικελιανού Άννα, θα αναρωτηθεί: *«Ποιος εσύναξε αυτό το πλήθος, ποιος του έδωσε το κουράγιο να αψηφήσουν τη γερμανική μπότα και μπροστά τους να τραγουδήσουνε τον Εθνικό Ύμνο στην εθνεγερτήρια αυτή μέρα. Ποιος άλλος από τον ίδιο τον νεκρό Ποιητή και τον ζωντανό Ποιητή».*

Λίγες μέρες αργότερα η σθεναρή αντίσταση του Αθηναϊκού λαού απέτρεπε την πολιτική επιστράτευση, και ένα μήνα αργότερα ο Κ. Λογοθετόπουλος παραχωρούσε τη θέση του στον τελευταίο κατοχικό πρωθυπουργό, Ι. Ράλλη.

Το δράμα περνούσε στην επόμενη, την πιο θανατερή του, φάση.